

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1973/2021
31.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Бранка Станића и Тајјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., општина ..., чији је пуномоћник Тања Симоновић, адвокат у ..., против туженог „Трасе Србија“ АД Ниш, чији је пуномоћник Марко Крстић, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3407/20 од 04.03.2021. године, у седници одржаној 31.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

УСВАЈА СЕ ревизија туженог.

ПРЕИНАЧАВАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3407/20 од 04.03.2021. године и Основног суда у Врању П1 285/18 од 16.09.2020. године тако што се **ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати на име накнаде увећане зараде по основу минулог рада за период од 22.03.2015. године до 20.08.2017. године у појединачним месечним износима са законском затезном каматом како је наведено у изреци првостепене пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 285/18 од 16.09.2020. године обавезан је тужени да тужиоцу исплати за период од 22.03.2015. године до 20.08.2017. године на име накнаде зараде за прековремени рад, ноћни рад, рад у дане државних празника и минули рад појединачне месечне износе са законском затезном каматом како је наведено у изреци и на име накнаде трошкова поступка износ од 80.316,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3407/20 од 04.03.2021. године жалба туженог је делимично усвојена, делимично одбијена и првостепена пресуда потврђена у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати накнаду зараде за прековремени и минули рад, а укинута у делу тужбеног захтева на име накнаде зараде за ноћни рад и у делу о трошковима поступка и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажног дела наведене другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију побијајући је у делу којим је одлучено о накнади зараде за минули рад због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбе члана 404. ЗПП.

Тужилац је благовремено поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог сматрајући да је потребно уједначавање судске праксе у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20) у погледу права запослених код туженог на исплату увећане зараде по основу минулог рада, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био радник ПЗП Врање АД. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст 25/12 од 29.03.2012. године отворен је стечајни поступак над ПЗП Врање АД. У стечајном поступку наведено предузеће је продато Трасе PZP Niš AD уговором о продаји од 23.12.2014. године, а тужени је дана 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и постао власник над оснивачким капиталом коју чини покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора предвиђено је да купац куповином оснивачких права не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Даном 05.01.2015. године обустављен је стечајни поступак над ПЗП Врање АД у стечају због продаје стечајног дужника, као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси ради намирења стечајних поверилаца. Тужилац је у периоду од 04.08.1997. године до 10.12.1997. године и у периоду од 04.06.2001. године до 20.08.2017. године био у радном односу код ПЗП Врање АД ПЗП Врање Ад – у стечају и Трасе PZP Vranje DOO.

Дана 02.08.2018. године извршена је статусна промена припајања привредног друштва Трасе PZP Vranje doo друштву стицаоцу Трасе PZP Niš ad и промењено име у Трасе Србија ad Niš.

Нижестепени судови су усвојили тужбени захтев на име увећања зараде по основу минулог рада налазећи да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. става 1. тачке 5) Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“, бр. 3/15) јер ова норма тужиоцу даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. ставом 1. тачком 4) Закона о раду. Ово из разлога што након продаје стечајног дужника јесте дошло до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац (тужени), али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, па произлази да је остварен и континуитет у чланству у Удружењу „Путар“ између ПЗП Врање АД код кога је тужилац био запослен и туженог код кога је тужилац засновао радни однос, те из ових разлога тужиоцу припада право на увећану зараду по основу минулог рада.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да је закључак нижестепених судова заснован на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ бр. 104/09 и 99/11) прописано је да се тим законом уређују услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. става 1. истог закона прописано је да је по доношењу решења о банкротству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца и уз претходно обавештење различитих и заложних поверилаца у складу са чланом 133. ставом 2. тог закона, док је одредбом члана 136. става 1. истог закона прописано да после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

С озбиром на наведене норме у конкретном случају као меродаван пропис примењује се Закон о стечају. Није могуће применити одредбу члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члана 108. става 1. тачке 4) Закона о раду с обзиром на то да је последица продаје стечајног дужника, као правног лица, та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника.

Правилно је и основано указивање ревизије да тужилац не може да заснива основаност свог тужбеног захтева на одредбама Закона о раду и Посебног колективног уговора јер је стечајни дужник код кога је тужилац био у радном односу продат као правно лице у стечају. Из ових разлога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, нити је настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином, постоји јасна разлика.

Из наведених разлога, а применом члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом и трећем ставу изреке.

Врховни касациони суд је, на основу аналогне примене члана 165. ставова 3. и 4. ЗПП, оставио да се о трошковима поступка поводом ове ревизије одлучи у одлуци којом ће бити коначно одлучено о целом тужбеном захтеву.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић